

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ

สุพร วงศ์สุนทรเลิศ
เอื้อพร สัมมาทิพย์

บทคัดย่อ

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งทั้งในการติดต่อสื่อสาร และในการเรียน นักเรียนที่มีความสามารถทางการเขียนย่อมประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย ดังนั้นการเขียนจึงมีความสำคัญต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนช่วยให้ทราบว่านักเรียนส่วนใหญ่เขียนผิดในลักษณะใด อันเป็นข้อมูลสำหรับครูในระดับประถมศึกษาในการแก้ไขปรับปรุง การเขียนของนักเรียนให้ถูกต้องยิ่งขึ้น และช่วยส่งเสริมให้นักเรียน มีพื้นฐานการเขียนที่ดีตั้งแต่เยาว์วัย

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อความสำเร็จในชีวิตอีกด้วย หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 จึงกำหนดจุดประสงค์ของการสอนภาษาไทยไว้ข้อหนึ่งว่า ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาติดต่อทั้งการรับรู้และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล (กรมวิชาการ 2528 : 5) จุดประสงค์ข้อนี้เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสารด้านการรับรู้ (ฟัง อ่าน) และการถ่ายทอด (พูด เขียน) ความรู้สึกนึกคิดของตนเองได้อย่างถูกต้องจนได้รับความสำเร็จ ผู้ที่ประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์นี้ก็คือผู้ที่มีทักษะทางภาษาทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน

ในบรรดาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน การเขียนเป็นทักษะการแสดงออกที่สำคัญมาก เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจและเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรู้สึก สติปัญญา ตลอดจนทัศนคติอีกด้วย (วรรณิ์ โสมประยูร 2525 : 1)

เกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยในปัจจุบัน มีผู้วิจารณ์กันว่านักเรียน นิสิตนักศึกษาใช้ภาษาไทยไม่เป็น เขียนไม่ถูกต้อง ไม่สามารถสื่อความหมายได้ เขียนไม่ถูก สะกดการันต์ไม่ถูกต้อง ลำดับความไม่เป็น ดีความไม่เป็น เขียนแล้วผู้อื่นไม่สามารถเข้าใจตามที่เขียนได้ (วัลลภา เทพหัสติน ณ อยุรยา และคณะ 2528 : 5) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็มีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนมีลักษณะอย่างไรบ้าง นักเรียนส่วนใหญ่เขียนผิดพลาดในลักษณะใด ข้อผิดพลาดของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการสอนการเขียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น นักเรียนจะได้มีพื้นฐานการเขียนที่ดีตั้งแต่ยังเล็ก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ศึกษา คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2533 จำนวน 277 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยซึ่งแบ่งเป็นตัวแปรย่อย 4 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ และลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน นอกจากนี้ยังศึกษากฎเกณฑ์ของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงวิเคราะห์เพื่อจำแนกข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2533 จำนวน 118 คน ซึ่งเลือกจากนักเรียนจำนวน 3 ห้องเรียน จากทั้งหมด 7 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชาย 62 คน นักเรียนหญิง 56 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมแล้วแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้มีความครอบคลุมข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย เกณฑ์นี้แบ่งลักษณะข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ลักษณะ คือ การใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์ และการเว้นวรรคตอน การจัดเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดาษข้อสอบวิชาเรียงความ เรื่อง “...ที่ฉันประทับใจ” ในภาคต้น ปีการศึกษา 2533 โดยผู้วิจัยได้ร่วมกันวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามเกณฑ์การวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วบันทึกรายละเอียดข้อผิดพลาดเอาไว้ แล้วนำข้อมูล ข้อผิดพลาดในแต่ละลักษณะที่บันทึกไว้ มาวิเคราะห์เนื้อหาและแจกแจงหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

1. ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำมากที่สุด (96.61%) ข้อผิดพลาดรองลงมา ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค (94.07%) ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน (92.37%) ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือเรื่องการสะกดการันต์ (74.58%) ข้อผิดพลาดทั้ง 4 ลักษณะ

สำหรับข้อผิดพลาดเรื่องการใช้นำนับว่ามีปริมาณมากเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดพบว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือยมากที่สุด (73.68%) โดยผิดในลักษณะใช้คำและกลุ่มคำซ้ำกันมากที่สุด เช่น “นาฬิกาที่มีประโยชน์มากทำให้รู้เวลาได้ว่า เวลาขณะนี้คือเวลาอะไร” คำและกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้คือคำซ้ำกันที่ควรตัดออก นอกจากนี้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือยอีกลักษณะหนึ่งที่นักเรียนใช้ผิดกันมากคือใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น เช่น “เพื่อนนั้นมักจะมีการช่วยเหลือกัน เมื่ออีกฝ่ายมีความทุกข์เพื่อนก็จะปลอบ” ควรตัดกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ในประโยคตัวอย่างทั้งสองประโยคออก

นอกจากนี้ยังมีข้อผิดพลาดรองลงมา ได้แก่ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน (71.93%) และใช้คำผิดความหมาย (53.51%)

ในด้านการแต่งประโยค นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องแต่งประโยคไม่สมบูรณ์ โดยขาดคำที่จำเป็นในประโยคมากที่สุด (88.29%) คำที่ขาดนั้นส่วนใหญ่เป็นคำสามัญนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม และส่วนขยายในประโยค เช่น “ฟุตบอลมีมาตั้งแต่สมัยโรมันซึ่ง (ผู้เล่น) ใช้มือหรือเท้าพาลูกไปเข้าประตูฝ่ายตรงข้าม” คำที่อยู่ในวงเล็บเป็นคำที่ขาดหายไป ในเรื่องการแต่งประโยคยังมีข้อผิดพลาดรองลงมาคือ มีคำเกินในประโยค (69.37%) ขาดกลุ่มคำหรือข้อที่จำเป็น (63.06%) เรื่องที่นักเรียนมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุดคือ เรียงคำและข้อความผิดลำดับ (46.85%) และข้อผิดพลาดอีกลักษณะคือ นักเรียนส่วนใหญ่ (69.72%) เขียนหนังสือโดยไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น

ในด้านการสะกดคำ นักเรียนมีข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้วรรณยุกต์ผิดมากที่สุด (67.05%) ข้อผิดพลาดเรื่องนี้มีหลายลักษณะ ได้แก่ ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ควรใช้ เช่น ชั่วโมง (ชั่วโมง) ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ควรใช้ เช่น ไซ้ใหม่ ค่ะ (ไซ้ใหม่คะ) ใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่น ซาบ ซึ้ง (ซาบซึ้ง) วางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่น ไกล (ไกล) บ้าน (บ้าน) ข้อผิดพลาดรองลงมา ได้แก่ ใช้ตัวสะกดผิด (42.05%) ใช้พยัญชนะต้นผิด (35.23%) สะกดผิดทั้งคำ (27.27%) ใช้สระผิด (26.14%) เรื่องที่นักเรียนผิดน้อยที่สุดคือ ใช้ตัวการันต์ผิด (12.50%)

2. ผลเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ

เมื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาด 4 ลักษณะใหญ่ ๆ ได้แก่ ด้านการใช้คำ การแต่งประโยค การเว้นวรรคตอน การสะกดการันต์ จะเห็นได้ว่านักเรียนชายมีข้อผิดพลาดในการเขียนมากกว่านักเรียนหญิงในทุกด้าน โดยเฉพาะที่เห็นเด่นชัดคือ เรื่องการสะกดการันต์

ส่วนลักษณะข้อผิดพลาดนั้นโดยทั่วไปเหมือนกันที่เห็นเด่นชัดคือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือลักษณะเดียวกัน ได้แก่ ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำมากที่สุดโดยผิดในลักษณะใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือยมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนและใช้คำผิดความหมาย ในด้านการแต่งประโยค ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายแต่งประโยคไม่สมบูรณ์ เพราะขาดคำที่จำเป็นในประโยค

มากที่สุด นักเรียนหญิงและนักเรียนชายเขียนหนังสือไม่เว้นวรรคตอนเหมือนกัน และในด้านการสะกดการันต์ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายใช้วรรณยุกต์ผิดมากที่สุด

ถ้าพิจารณาในรายละเอียดจะมีลักษณะข้อผิดพลาดบางอย่างที่ต่างกันบ้าง ลักษณะข้อผิดพลาดที่ต่างกันคือ ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีลักษณะข้อผิดพลาดที่เหมือนกันคือ ใช้คำและกลุ่มคำซ้ำกันมากที่สุด แต่ลักษณะที่ผิดพลาดรองลงมาจะแตกต่างกัน ข้อผิดพลาดรองลงมาของนักเรียนหญิงเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น ใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน ใช้คำหรือข้อความที่มีคำหรือข้อความอื่นบ่งถึงความหมายนั้นอยู่แล้ว ส่วนข้อผิดพลาดรองลงมาของนักเรียนชายเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น ใช้คำหรือข้อความที่มีคำหรือข้อความอื่นบ่งถึงความหมายนั้นอยู่แล้ว ใช้คำและกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยทั้ง 4 ลักษณะใหญ่ๆ อยู่ในระดับสูง อาจเนื่องมาจากสาเหตุ 2 ประการ คือ นักเรียนได้ฝึกการเขียนน้อยเพราะหลักสูตรไม่ได้กำหนดชั่วโมงการเขียนไว้โดยเฉพาะ ปัจจุบันนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนวิชาภาษาไทย 4 ชั่วโมง ใน 1 สัปดาห์ นักเรียนต้องฝึกทักษะทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งต้องเรียนกฎเกณฑ์ทางภาษาด้วย นักเรียนจึงได้ฝึกการเขียนเรียบเรียงข้อความไม่มากนัก สาเหตุอีกประการหนึ่งอาจจะมาจกสื่อในการวัดผลและในการฝึกหัดที่ใช้ไม่เน้นเรื่องการเขียนเท่าที่ควร เช่น การสอบโดยใช้ข้อสอบแบบปรนัย ซึ่งแม้จะช่วยให้ผู้สอนตรวจวัดผลได้อย่างรวดเร็ว แต่ก็มีข้อเสียคือ มีส่วนทำให้นักเรียนด้อยโอกาสที่จะฝึกและแสดงความสามารถในการเขียนลงไป ข้อสอบเกือบทุกวิชาในโรงเรียนขณะนี้มักเป็นข้อสอบแบบปรนัย นอกจากนี้แบบฝึกหัดตามที่ปรากฏสมุดวิชาการต่าง ๆ มีปริมาณแบบฝึกหัดแบบเติมคำ จับคู่ เลือกคำตอบ เป็นจำนวนไม่น้อย

2. ในบรรดาข้อผิดพลาด 4 ลักษณะใหญ่ๆ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำมากที่สุด ปัญหาเรื่องการใช้คำเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะคำเป็นพื้นฐานของการเขียนประโยค ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำมีหลายลักษณะ ได้แก่ ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดหน้าที่ ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่ ใช้กลุ่มคำและสำนวนผิด

ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำที่พบมากที่สุดคือ ใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย รองลงมา ได้แก่ ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนและใช้คำผิดความหมาย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาและนักศึกษาก็มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำทั้ง 3 ลักษณะนี้กันมาก ดังที่ปรากฏในงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของผู้วิจัยท่านอื่น ๆ เช่น อำไพ กิมแหลม (2528) พบว่าในด้านความหมายนักเรียนไทยมุสลิมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำฟุ่มเฟือยโดยใช้ข้อความไม่กะทัดรัดมากที่สุด ในด้านการใช้คำและกลุ่มคำ ส่วนนักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำกลุ่มคำ ส่วนนสำหรับภาษาพูดมากที่สุด ส่วนในระดับอุดมศึกษา ชูศรี ศรีแก้ว (2525) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ชั้นปีที่ 1 ทั้งผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากแผนกวิทยาศาสตร์และศิลปะมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือยมากที่สุด นักศึกษาที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากแผนกศิลปะมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียนมากเป็นอันดับสอง ส่วนนักศึกษาที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากแผนกวิทยาศาสตร์มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนมากเป็นอันดับสาม รองจากการใช้สำนวนต่างประเทศ และ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ก็พบว่า ข้อบกพร่องและข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำของนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องการใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนและการใช้คำผิดความหมาย

การใช้คำฟุ่มเฟือยเป็นข้อผิดพลาดในการเขียนที่พบได้ทั่วไปแม้แต่ผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้วก็ยังใช้คำฟุ่มเฟือยในงานเขียนของตน ดังที่ พัชรี ยันตรีสิงห์ (2531) ซึ่งวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยในวารสารการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ปี พ.ศ. 2526-2528” พบว่าผู้เขียนบทความใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือยในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น *สายตาที่เงยมองฟ้า* นั้น *สายตา* ดูแห้งผาก (ใช้คำซ้ำกัน) *ผมมีความ* สงสัยเช่นเดียวกับคุณอ้อม (ใช้คำเกินโดยไม่จำเป็น) ผู้เขียนก็เคย *พบประสบ* ปัญหาเหล่านี้เหมือนกัน (ใช้คำที่มีความหมายซ้ำกัน) ผู้เขียนข่าวในหนังสือพิมพ์ก็มักใช้คำฟุ่มเฟือยในลักษณะใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น เช่น *ตรวจทำการจับกุมผู้ร้าย* ที่ประชุมมีมติให้ *มีการออกกฎหมายบังคับให้รถทุกคันทำประกัน* เมื่อนักเรียนได้เห็นตัวอย่างการใช้คำฟุ่มเฟือยอยู่เสมอก็นำมาใช้ในงานเขียนของตนบ้าง ประกอบกับหลักสูตรไม่ได้กำหนดชั่วโมงการเขียนไว้โดยเฉพาะทำให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนน้อย นักเรียนไม่รู้ว่าการเขียนลักษณะใดเป็นการใช้คำฟุ่มเฟือย จึงมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำฟุ่มเฟือยมากที่สุด

การฝึกการเขียนน้อยยังมีส่วนทำให้นักเรียนไม่รู้ถึงความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน ไม่รู้ว่าควรใช้คำใดแทนคำที่ใช้ในภาษาพูด นักเรียนเขียนตามความเคยชินจึงมีข้อผิดพลาดเรื่องใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนมาก ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำผิดความหมายก็เกิดจากการที่นักเรียนได้ฝึกการเขียนน้อยเช่นเดียวกัน คำไทยบางคำมีความหมายใกล้เคียงกันแต่นำมาใช้แทนกันไม่ได้ บางคำเสียงของคำคล้ายกัน ทำให้นักเรียนเกิดความสับสน การที่นักเรียนได้ฝึกการเขียนน้อยทำให้นักเรียนไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของคำ จึงใช้คำผิดความหมายกันมาก

สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ รวมทั้งภาษาโฆษณา ก็มีส่วนทำให้นักเรียนใช้คำไม่ถูกต้อง ที่เห็นเด่นชัดคือการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนและใช้คำผิดความหมาย เราจะพบตัวอย่างการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนและการใช้คำผิดความหมายจากสื่อมวลชนอยู่เสมอ เช่น นักวิจัย เจอคำตอบ (การใช้ภาษาพูดที่พบในหนังสือพิมพ์) “เกา” สูดงงวย ทอ. ขอซื้อไอโฟนถึงจะจริงก็งั้น ๆ สำคัญกว่ามีเยอะ (การใช้ภาษาพูดที่พบในหนังสือพิมพ์) ฮานาก้า กรอบเพลินเกินห้ามใจ เอเวอร์เซนส์ให้ อารมณ์หอม (โฆษณาที่ใช้คำผิดความหมายที่แพร่ภาพทางโทรทัศน์) ฉะชีวิตแดนเซอร์ (การใช้คำผิดความหมายที่พบในหนังสือพิมพ์) ทั้งนี้เนื่องจากสื่อมวลชนมุ่งผลในการดึงดูดความสนใจของผู้รับสารโดยการใช้สำนวนภาษาใหม่ ๆ เพื่อให้สะดุดหูสะดุดตา จำง่าย โดยไม่สนใจว่าจะถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่ และอาจมีได้คิดว่าผู้รับสารอาจเป็นนักเรียนวัยเยาว์ที่กำลังเรียนและจำ ดังนั้นเมื่อนักเรียนเห็นตัวอย่างการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนและการใช้คำผิดความหมายอยู่เสมอ ก็จดจำรูปแบบไปใช้บ้างโดยไม่รู้ว่าเป็นการใช้ภาษาที่ผิด หนังสือการ์ตูนก็เป็นสื่ออีกชนิดหนึ่งที่น่าจะมีส่วนทำให้นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ในปัจจุบันนักเรียนทุกระดับชอบอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นกันมาก ภาษาที่ใช้ในหนังสือเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นภาษาพูด นักเรียนจึงมักใช้ภาษาพูดในการเขียนตามตัวอย่างที่อ่านพบในหนังสือการ์ตูน

3. สำหรับข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตฯ มีข้อผิดพลาดเรื่อง ขาดคำที่จำเป็นในประโยคมากที่สุด ผู้วิจัยคิดว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในเรื่องนี้เป็นเพราะนักเรียนมักจะละคำไว้ในฐานะที่เข้าใจ ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์และไม่ถูกต้องตามหลักภาษา บางประโยคขาดประธาน บางประโยคขาดกรรม บางประโยคขาดคำกริยา นอกจากนี้การใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ก็มีส่วนทำให้นักเรียนเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ เห็นได้ชัดจากพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์

นอกจากใช้คำผิดความหมายและใช้ภาษาพูดในการเขียนแล้วยังนิยมใช้ข้อความสั้น ๆ ในลักษณะของวลีมากกว่าเขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ดังตัวอย่าง

บุกพังบ่อนอั้งมือ (ขาดประธาน)

ยังไม่ทิ้งมาดปากสว่าง ประกาศลยการเมืองต่อ (ขาดประธาน)

มือป็นซัลโวคาปิคัพขณะกลับจากอำเภอ (ขาดกรรม)

ถลุ่มเอ็ม 26 เลือดสาด (ขาดประธานและกรรม)

เชียร์แหลก “บักสุ” นายก (ขาดประธานและกริยา)

เมื่อนักเรียนได้เห็นลักษณะการเขียนเช่นนี้อยู่เสมอก็คงจะเกิดความเคยชินและนำมาใช้ในงานเขียนของตน

4. ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนหนังสือไม่เว้นวรรคตอนของนักเรียนอาจเนื่องจากหลักสูตรภาษาไทยทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาไม่ได้กำหนดเนื้อหาการสอนเรื่องการเว้นวรรคตอน ครูจึงมักสอนเรื่องการเว้นวรรคตอนสอดแทรกในเนื้อหาอื่น และสื่อแบบฝึกหัดที่มีอยู่ขณะนี้ยังขาดแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการเว้นวรรคให้นักเรียนได้ฝึกฝน ดังนั้นจึงอาจทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ยังมองไม่เห็นถึงความสำคัญจำเป็นของการเขียนหนังสือให้มีวรรคตอน

5. มีข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการ์นต์ โดยเฉพาะลักษณะที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุดคือ การใช้วรรณยุกต์ผิด ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากเรื่องการผันวรรณยุกต์เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา เพราะภาษาไทยแบ่งเสียงพยัญชนะเป็น 3 หมู่ ที่เรียกว่า ไตรยางค์ บางคำรูปและเสียงวรรณยุกต์จึงไม่ตรงกัน ถ้านักเรียนไม่แม่นยำในกฎเกณฑ์การผันวรรณยุกต์ก็จะเกิดความสับสนและใช้รูปวรรณยุกต์ผิด

6. นักเรียนชายมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยมากกว่านักเรียนหญิง ที่เห็นเด่นชัดคือเรื่องการสะกดคำ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา ซึ่งนักจิตวิทยาพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกัน เด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กชาย (ประสาท อิศรปริดา 2521 : 77) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้ทดสอบความรู้ภาษาไทยของเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต ผลการศึกษาสรุปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย ผลการทดสอบของกระทรวงศึกษาธิการสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อินทร์ ศรีคุณ (2507) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำ การฟัง การอ่าน และการแต่งความ ของเด็กที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กหญิงเขียนสะกดคำและแต่งความได้ดีกว่าเด็กชาย นอกจากนี้งามจิตต์ อ่ำไพ (2522) ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษา 1” ผลการวิจัยพบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอีกหลายเรื่องที่น่าสนใจว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนมากกว่านักเรียนชาย

ข้อเสนอแนะ

จากงานวิจัยนี้และจากงานวิจัยอื่น ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ได้ข้อสังเกตว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนโดยทั่วไปเหมือนกัน ดังนั้นการปูพื้นฐานให้นักเรียนมีทักษะการเขียนที่ดีตั้งแต่ในระดับประถมศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนเมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางที่จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะการเขียนที่ดี ดังต่อไปนี้

1. ผู้บริหารวิชาการของโรงเรียนควรปรับหลักสูตรวิชาภาษาไทย โดยเพิ่มชั่วโมงเรียนอีก 1 ชั่วโมง เพื่อให้เป็นชั่วโมงฝึกการเขียนโดยเฉพาะ นอกจากนี้ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการร่วมมือกันระหว่างอาจารย์วิชาภาษาไทยและอาจารย์วิชาอื่น ๆ ในการฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาไทย เช่น ส่งเสริมให้จัดทำแบบฝึกหัดและข้อสอบที่ให้นักเรียนได้เขียนเรียงร้อยข้อความหรืออธิบายความมากขึ้น

2. ผู้สอนควรให้นักเรียนได้ฝึกเขียนเรียงร้อยข้อความในรูปแบบต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมออย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยแบ่งเวลาจากชั่วโมงที่มีอยู่ ผู้สอนจะได้ช่วยชี้แนะข้อผิดพลาดในการเขียนเพื่อให้นักเรียนแก้ไขปรับปรุงการเขียนของตนให้ดีขึ้น

3. ผู้สอนควรพัฒนาแบบฝึกหัดข้อสอบตลอดจนการตรวจงานที่เน้นความสามารถในการเขียนในลักษณะต่าง ๆ เช่น การใช้คำไม่ให้ฟุ่มเฟือย การสะกดการันต์ การเว้นวรรคตอน และการแต่งประโยค เป็นต้น

4. เนื่องจากสื่อมวลชนและภาษาโฆษณาามีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียน ดังนั้นผู้สอนจึงควรติดตามการใช้ภาษาของสื่อมวลชนและนำตัวอย่างการใช้ภาษาที่ผิดมาอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำ สำนวนนั้นผิดอย่างไร เพื่อเตือนใจให้นักเรียนระมัดระวังเรื่องการเขียนมากขึ้น

5. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนรักการเขียน เช่น จัดประกวดการเขียนเรียงร้อยข้อความรูปแบบต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ อาจจัดประกวดเดือนละ 1 ครั้ง ทั้งประกวดภายในห้องเรียนและประกวดระหว่างห้องพร้อมทั้งนำผลงานที่ชนะการประกวดมาแสดงที่ป้ายนิเทศ เพื่อให้นักเรียนทั่ว ๆ ไปได้เห็นแบบอย่างการเขียนที่ดี นอกจากนี้ควรจัดชมรมส่งเสริมด้านการเขียนโดยจัดกิจกรรม การเขียนที่น่าสนใจและสร้างสรรค์เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกและอยากเขียน ให้นักเรียนได้ฝึกทำ นิตยสาร จุลสาร หนังสือพิมพ์ประจำโรงเรียน กิจกรรมต่าง ๆ ของชมรมจะช่วยให้ นักเรียนได้ฝึกการเขียนอยู่เสมอ ทักษะการเขียนก็จะดีขึ้น ผู้สอนควรร่วมมือกับบรรณารักษ์จัด กิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการอ่าน เพราะถ้านักเรียนชอบอ่านหนังสือก็จะได้เห็นรูปแบบ การเขียน ส่วนนวนภาษาที่ดีและนำมาเป็นแบบอย่างในการเขียนของตนได้

6. ผู้สอนควรจัดชมรมซ่อมเสริมการเขียนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน และมีปัญหาด้านการเขียน นอกจากนี้ผู้สอนควรได้ติดต่อกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้ปกครองรับทราบปัญหาการเขียนของนักเรียน เพื่อร่วมมือกับทางโรงเรียนในการปรับปรุงการเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนควรเสนอแนะวิธีการตลอดจน กิจกรรมที่ผู้ปกครองควรทำเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านและรักการเขียน

7. ผู้ปกครองสามารถส่งเสริมให้นักเรียนเขียนภาษาไทยได้ดีด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ จัดสิ่งแวดล้อมให้นักเรียนรักการเขียน รักการอ่าน เช่น จัดเตรียมโต๊ะ อุปกรณ์ การเขียน ตลอดจนจัดซื้อวารสารและหนังสือดี ๆ ให้นักเรียน และพยายามชักจูงให้นักเรียน สนใจอ่านหนังสือดี ๆ แทนหนังสือการ์ตูน นักเรียนจะได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาที่ดี ตัวผู้ปกครองเองก็ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุตรหลานโดยการใช้เวลาว่างอ่านหนังสือพิมพ์ หนังสือ วารสาร ฯลฯ เมื่อเด็กเห็นผู้ใหญ่อ่านก็อยากจะทำบ้าง นอกจากนี้ผู้ปกครอง ควรกวดขันการเขียนของนักเรียน เช่น เมื่อนักเรียนสะกดการันต์ ผิดก็ช่วยแก้ไข เมื่อ พบตัวอย่างการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามสื่อมวลชนและโฆษณาต่าง ๆ ก็นำมายกตัวอย่าง พร้อมทั้งอธิบายให้นักเรียนฟังว่า ข้อความนั้นใช้ภาษาผิดอย่างไร ควรแก้ไขอย่างไร จึงจะถูกต้อง

บรรณานุกรม

- งามจิตต์ อ่ำไพ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครในเขตการศึกษาหนึ่ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- ชูศรี ศรีแก้ว. การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- ประสาธ อิศรปริดา. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: กราฟิคอร์ต, 2521.
- พัชรี ยันตรีสิงห์. การศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยในวารสารการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ปี พ.ศ. 2526 - 2528. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- วรรณ โสมประยูร. ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. รายงานการวิจัยการวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ. รายงานการวิจัยการเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามทัศนะของอาจารย์และนักเรียน. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- วิชาการ, กรม. คู่มือการสอนภาษาไทย ป.5. กรุงเทพมหานคร: คุรุสภา, 2528.
- ศิลา จานีย์โยธิน. การสอนเขียน. เอกสารประกอบการสอนวิชา กศ.411 การสอนวิชาภาษาศิลป์ในโรงเรียนประถมศึกษา, 2501.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. การทดสอบความรู้ภาษาไทยของนักเรียนในจังหวัดภูเก็ตที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. การวิจัยทางการศึกษา 8 (1 - 14 มกราคม 2505): 1 - 10.
- อ่ำไพ กิมแหลม. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

อินทร์ ศรีคุณ. การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำและการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2507.